

Herrens dop 2021: levande vatten

När vi idag får fira Herrens dop avslutas jultiden. Vårt liv går över i mer vardagliga banor. Men all den nåd och inspiration vi har fått under denna heliga tid skall hjälpa oss att bli kvar i denna ständiga närhet till Jesus. När Fadern sänder sin Son till vår värld är det just för att han för alltid skall bli kvar hos. Vi får alltid glädja oss åt honom, ta emot hans nåd och omvända oss allt mer till honom. Genom vårt dop är vi ouplösligt förenade med honom. Han lever i oss och vill också verka i och genom oss. Dopet är inte bara något som hände för länge sedan i vårt liv, för de flesta av oss när vi var för små för att minnas hur det gick till. Dopet är en ständig verklighet som måste få prägla och befrukta hela vårt liv. Dopets nåd delar vi med alla kristna och därför är det viktigt att vi ber och arbetar på att stärka de kristnas inbördes enhet. Om världen skall kunna komma till tro, behövs ett gemensamt kristet vittnesbörd. Inte minst i denna tid av pandemi, borde vi alla som tillhör Jesus i ord och gärning vittna om honom och hans kärlek.

När Jesus låter sig döpas av Johannes Döparen är det ett starkt vittnesbörd om hans ödmjukhet. Johannes säger själv: ”Jag har döpt er med vatten, han skall döpa er med helig ande” (Mark 1:8). Johannes-dopet är ett omvändelsesdop. Ingen behövde det mindre än Jesus, Guds enfödde, helige och syndfri Son. Men av kärlek till oss, svaga och syndiga människor, ville han visa oss sin solidaritet, som sedan skulle leda honom fram till att lida och dö för vår frälsnings skull. Allt i Jesu liv pekar på denna frälsningens solidaritet. Jesus vill inte frälsa oss uppifrån utan genom att stiga ner i vår av synd och själviskhet sårade verklighet. Han vill bli lik oss i allt utom synd för att befria oss från syndens och dödens förbannelse. Därför ställde han sig i raden av syndiga människor, som lät sig döpas av Johannes Döparen. Han ville visa oss sin närhet och sin omsorg om oss i vår nöd.

I sitt fredsbudskap för den 1 januari talar den helige fadern om ”omsorgens kultur”. Hela Jesu liv och budskap talar om hans omsorg om oss människor, en omsorg som gick så långt att han lät sig döpas av Johannes Döparen. Vi kan se på hela hans fortsatta liv fram till hans död ur omsorgens perspektiv. Därför måste vi lära oss att ta emot hans omsorg under livets olika skeenden. Gör vi verkligen det, kommer vi ovillkorligen också att förmedla denna omsorg till alla vi möter. Denna tid av pandemi är en prövotid för oss alla, både som enskilda troende, som församlingar och som stift. Vågar vi lita på Jesu kärlek och omsorg? Gör vi vad vi kan för att själva visa denna omsorg i Jesu efterföljd?

”Upp, alla ni som är törstiga, kom hit och få vatten. Och ni som inga pengar har, kom hit och hämta säd och ät” (Jes 55:1). Profeten Jesajas ord vittnar om Guds omsorg om alla behovande. Men Gud behöver mellanhänder, medarbetare. Genom vårt dop är vi djupt förenade med Jesus, ja, vi kan inte ens i vår vildaste

fantasi föreställa oss hur djupt förenade vi är med Jesus. Vid Jesu dop hördes Faderns röst, han som nästan aldrig annars gjorde sin röst hörd under Jesu jordiska liv: ”Du är min älskade Son, du är min utvalde” (Mark 1:11). Vi får tro och lita på att dessa ord också vilar över oss alltsedan vårt dop. Genom dopet är vi söner i Sonen, - *fili in Filio* - som kyrkofäderna betonade. Vi har blivit Guds älskade barn, som är kallade att likgestaltas med Sonen och bli honom allt mer lika. Fadern ser på oss med samma kärleksfulla blick som på sin Son och tilltalar oss med samma oryggliga, löftesrika ord. Vi är älskade och utvalda genom, med och i Sonen.

Dopkällan har inte torkat ut. Detta heliga vatten är ett levande vatten, som oupphörligt väller upp inom oss. Genom dopet är vi en helig boning åt den treenige Guden, som ständigt låter den heliggörande nåden välla upp inom oss för att förvandla oss från syndare till heliga. Det är den helige Andes stora uppgift att väcka oss ur vår slummer, att ruska om oss i vår bekvämlighet och inspirera oss till allt som är gott och sant. ”Anden är den som vittnar, ty Anden är sanningen” (1 Joh 5:6). Så stor omsorg om oss har Gud, att han ständigt vill hjälpa oss genom Andens impulser och inspirationer att hitta rätt väg genom livet. Om vi verkligen älskar Gud, är det vår högsta önskan att låta oss ledas av den helige Ande. Gud har gjort detta ännu lättare för oss genom att ge oss sina bud. ”Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud” (1 Joh 5:3).

Så enkelt är det att vara kristen, men ibland också så svårt. Den gamla människan i oss hittar alltid på allt slags invändningar och omtolkningar för att slippa leva i trohet mot Guds bud och Andens ledning. Därför är den dagliga omvändelsen så viktig. Varje morgon på nytt måste vi göra en tydlig föresats att vi vill leva som det anstår Guds älskade barn. Varje kväll på nytt får vi rannsaka vårt samvete för att se om vi verkligen gjort allt för att vara trogna – och ödmjukt bekänna och ångra varje felsteg. Under dagens lopp är det viktigt att ha denna omsorg och längtan efter att leva till Guds ära och behaga honom i tankar, ord och gärningar. Om vi verkligen älskar någon finns det alltid närhet och omsorg. Från Guds sida fattas aldrig hans kärleksfulla omsorg. Det gäller bara att ta emot och vara öppen för detta. Thérèse av Jesusbarnet kan lära oss en enkel gest som uttrycker denna kristna grundhållning: våra två tomma händer. Om vi håller fram dem inför Gud i öppenhet och ödmjukhet, kan han fylla dem med sin omsorg, nåd och barmhärtighet. Allt det vi får av Gud får vi sedan glädjen att dela med de andra. Guds omsorg får strömma genom våra händer ut över världen och vattna den med hans godhet och kärlek. Låter det för enkelt? Ja, för den gamla människan i oss är det nog så. Hon vill ha långa sofistikerade, komplicerade utläggningar med en massa konstiga ord, som ingen begriper sig på. Men för Guds barn räcker det utmärkt med två tomma händer.